

Nádas Istvánné A Váci Strandon

Ez a kép az 1940-es évek elején készült a váci strandon. A feleségem, Weisz Magda van rajta. Ekkor még nem ismertük egymást, de ilyen volt akkor is, amikor megismertem.

A barátaival járt, gondolom, strandra, de nem tudom biztosan, én akkor Vácott munkaszolgálatos voltam, úgyhogy én nem voltam vele strandon. Nem nagyon tudom, hogy kik voltak Magda barátai, én csak arról a kislányról tudok, akivel együtt járt a zsidó elemibe, az ismerősei közül inkább őt ismertem. Az alatt a körülbelül egy év alatt, amíg jártam hozzájuk [mielőtt deportálták őket 1944 júniusában], az ő lakásukon kívül én máshol nem találkoztam vele. Nem mentünk soha sehova, még moziba se mentünk. Egy idő után már minden nap találkoztunk, és odajött az a kislány, a

barátnője is. Volt egy-két munkaszolgálatos barátom, akivel az a kislány is jóban volt, azok is jöttek, és mindenben ötösben voltunk. Nem munkaszolgálatos fiúismerőst nem ismertem, tehát ővelük nem találkoztunk.

1943 őszén ismerkedtem meg a feleségemmel. Az orvos sógoroméék részt vettek egy bár micvón Jászfényszarun egy családnál, akik az én feleségemnek a nagybátyjáék voltak. És a beszélgetés során kiderült, hogy én Vácott vagyok, és rajtam keresztül üzentek, hogy adjam át én az ő rokonuknak az üdvözlőket [akik ugyancsak ott laktak]. Én nem gondoltam, hogy odamegyek, hanem volt egy barátom, aki már jóban volt az ő baráti körükkel, és őt kértem meg, hogy a nevemben adja át azt az üzenetet. S azzal jött vissza, hogy ők szeretnének engem személyesen is megismerni. Így kerültem oda, és jól sikerült ez a bemutatkozás, elfogadott engem Magda, a jövőbeli feleségem. Jól éreztem magamat, szinte minden délutánomat, estémet ott töltöttem beszélgetéssel, sétálgatással. Én csak esténként tudtam kimenni hozzájuk. Amikor a szolgálat lement, 5 órakor fogtam magam, és kimentem hozzájuk. Nekem állandó kimaradási engedélyem volt mint századírónak, másnap reggelig. De csak estig vettem igénybe. Este 9-10 óra felé a háziak miatt is, meg magam miatt is, mert nekem is kellett aludni, mindig eljöttem.

Már úgy 1944 elején beszélgettünk arról a jövőbeli feleségemmel, hogy mi lesz. Akkor már szerettük egymást. Beszélgettünk, hogy mit tudjuk mi, hogy miként lesz, nem kéne-e összeházasodni, ameddig itt vagyok. A szülők eleinte ellenálltak, mondták, hogy várjuk meg, míg a háború véget nem ér. De megint közbeszólt a sors. Bennünket, akik már akkor öregnek számítottunk, mert fiatalok vonultak be, a helyi parancsnokság utasítására Pestre kellett vezényelni. Abban maradtunk, hogyha el tudom intézni, hogy haza tudok jönni, akkor elmegyünk az anyakönyvvezetőhöz. Egy másik alkalommal pedig az egyházi esküvőt is megtartjuk.

Május végén Vácon gettóba vitték a zsidókat, többek között a feleségem családját is. Vácott volt két zsidó templom viszonylag közel egymáshoz, egy neológ és egy ortodox, és a környékükön lévő házakba gyűjtötték őket.

1944. május 19-én megvolt a polgári esküvő -- az apósom elintézte az anyakönyvvezetőnél, hogy miután 6 órára tudok megérkezni, akkor legyen. A következő vasárnap pedig az egyházi esküvő, hüpe alatt, ott a ház udvarán [lásd: házasság, esküvői szertartás]. Szóval szabályosan megesküdtünk. Volt rabbi is, kántor is. A rabbi előre mondta a szöveget és én utánamondtam -- ha előre mondták a szöveget héberül, akkor azt tudtam, mert értettem.